

tilfælde, som ikke er af så alvorlig art, at adgang til domstolsprøvelse er fundet påkrævet.

Undtagelse er alene gjort for så vidt angår afgørelser om afslag på andragende om anvendelse af lovens hjælpemuligheder. I disse tilfælde kan forældrene indbringe sagen for socialministeren.

Til § 56.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 72. Det er dog søgt tydeliggjort, at direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen ikke skal tage stilling til selve spørgsmålet om den unges inddragelse under forsorg, idet det forudsættes, at der i forvejen er truffet afgørelse vedrørende dette spørgsmål.

Til § 57.

Stk. 1 svarer sammen med § 82, stk. 2, til den gældende lovs § 86, stk. 1 og stk. 2, 1. punktum, samt § 21 a-c. Fristen for indbringelse af landsnævnets afgørelser for landsretten er dog nedsat fra 8 til 4 uger. En udtrykkelig bestemmelse om, at beslutninger om genanbringelse af et barn eller en ung efter forsøgsvis hjemgivelse kan indbringes for domstolene, findes ikke i den gældende lov, men er i overensstemmelse med praksis.

Stk. 2 svarer til § 86, stk. 8.

Til § 58.

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 86, stk. 2, 2. punktum. Den kreds, hvoraf de sagkyndige dommere vælges, er dog udvidet med kyndige i ungdomspsykiatri, der er ved at udvikle sig til et særligt lægeligt speciale.

Endvidere er der foreslået adgang til at vælge kyndige i psykologi som sagkyndige dommere. Det må anses for ønskeligt at kunne drage nytte af den faglige indsigt vedrørende adfærdsvanskelige børn og unge, som psykologerne repræsenterer. Det drejer sig i disse sager ofte om bedømmelse af en pædagogisk-psykologisk situation, der omfatter barnet, dets familie og de opdragende muligheder under en eventuel anbringelse uden for hjemmet.

Det må endvidere anses for en fordel, at den kreds, af hvilken de sagkyndige dommere tages, bliver større. Ved denne udvidelse bliver det lettere at undgå, at de pågældende gennem deres arbejde ved psykiatriske afdelinger og klinikker m. v. har beskæftiget sig med den enkelte sag, inden den bringes for retten. Af sidstnævnte grund har man ligeledes udeladt bestemmelsen i den gældende lovs § 87 om, at de særlige dommere skal have fast bopæl i vedkommende landsretskreds. Dette er formentlig især aktuelt for Vestre landsret, inden for hvis område der i al fald hidtil har været forholdsvis få

psykiatere, der har kunnet komme på tale ved dommerbeskikkelsen.

Der er ikke foreslået ændring af reglerne for udpegning af børneforsorgsmyndige dommere. Det vil ofte være ønskeligt, at pædagogisk kyndige udpeges til dette hverv, men da også personer med erfaringer fra praktisk børneværnsarbejde eller anden virksomhed inden for børne- og ungdomsforsorgen må kunne komme på tale, har man ikke fundet grundlag for at stille krav om pædagogisk sagkundskab.

Stk. 2-6 svarer til den gældende lovs § 86, stk. 2, 3. punktum, og stk. 3-6.

Til § 59.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 86, stk. 7.

Til § 60.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 87. Stk. 4 i § 87 er dog udeladt.

Til § 61.

Bestemmelsen svarer sammen med § 62 til § 54, stk. 1 og 3, i den gældende lov. Bestemmelserne er frigjort fra sammenhængen med bestemmelserne om daginstitutioner, da deres virksomhed har en helt anden karakter. Betegnelsen er ændret fra rådgivningsklinik for børn til rådgivningscenter for børne- og ungdomsforsorg, der bedre svarer til institutionernes opgave som angivet i § 62, stk. 1. Ordet klinik er ikke anvendt, da det leder tanken hen på rent lægelig behandling og således kan give befolkningen et forkert billede af deres virksomhed og bl. a. give anledning til forveksling med børnepsykiatriske klinikker. Institutionerne, af hvilke der nu er oprettet fire, råder over en stab af læger, psykologer og socialrådgivere og skal stå til rådighed for børneforsorgens myndigheder og institutioner m. v. vedrørende børn og unge med adfærdsvanskeligheder.

Bestemmelsen om pligt til at indhente erklæring fra vedkommende kommunalbestyrelser og amtsråd er udeladt under hensyn til den i 1961 gennemførte ændring i tilskudsreglerne, hvorefter de stedlige kommuner ikke længere yder særligt økonomisk bidrag til rådgivningscentrenes drift. Det vil dog være naturligt, at der forud for oprettelsen af et center forhandles med den stedlige kommunalbestyrelse, efter at denne har indhentet udtalelse fra børne- og ungdomsværnet.

Til § 63.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 54, stk. 2, sammenholdt med § 56. Ejendomsudgifterne er dog foreslået dækket fuldt ud, ligesom foreslået for daginstitutioner og allerede gældende for børne- og ungdomshjem.